

Tawhîd al-Ulûhiyah /al-`Ebâdah (Opretholdelse af Allâhs Enhed i tilbedelse)

På trods af de omfattende betydninger af de første to kategorier indenfor *Tawhîd*, så er en solid tro på disse ikke tilstrækkelig til at kunne opfylde de islâmiske krav for *Tawhîd*. *Tawhîd ar-Rububiyyah* og *Tawhîd al-Asmâ was-Sifât* skal ledsages af den tredje kategori *Tawhîd al-Ulûhiyah/al-`Ebâdah*. Dette er nødvendigt for, at *Tawhîd* kan anses for at være komplet i henhold til Islâm. Dette punkt er understreget af dét faktum, at Allâh (swt) i klare vendinger sagde, at i profetens tid opfyldte *Mushrikûn* (afgudsdyrkere) mange facetter af de to første *Tawhîd*-emner. I Al-Qur'ân siger Allâh (swt), at profeten ﷺ skal sige til hedningerne:

"Sig, hvem forsørger jer fra himlen og jorden, kontrollerer høreelse og syn, og hvem frembringer det levende af det døde og frembringer det døde af det levende? Og hvem leder alle ting? De vil alle svare: 'Allâh'."
Sûrah Yûnus, 10:31

"Og hvis du spurgte dem, hvem, der skabte dem, så vil de sandelig svare 'Allâh'."
Sûrah az-Zukhruf, 43:87

"Og hvis du spurgte dem, hvem, der bringer vand ned fra skyerne og med det giver liv til jorden efter, at det har været dødt, så vil de sandelig svare 'Allâh'."
Sûrah al-`Ankabût, 29:63

De hedenske folk fra Makkah vidste alle, at Allâh (swt) var deres Skaber, Forsyner, Herre og Mester, men denne viden gjorde dem ikke til muslimer, for Allâh (swt) siger:

"De fleste af dem tror ikke på Allâh, undtaget når de sætter partnere op ved siden af Ham"
Sûrah Yûsuf, 12:106

Mujâhids forklaring på dette vers var som følger: "Deres tro på Allâh repræsenteret ved deres udtalelse 'Allâh skabte os, giver os forsyninger og tager vore liv' afholdte dem ikke fra at tilbede andre guder samtidig med Allâh." Udfra de tidligere nævnte vers er det klart, at *Kuffâr* (de vantro) havde viden om Allâhs (swt) Suverænitet, Herredømme og Magt. Faktisk plejede de at hellige forskellige typer af tilbedelse til Ham som f.eks. *Hadj*, *Sadaqah* (velgørenhed), dyrefringer og troskabseder. Desuden rettede de deres bønner til Ham, når de oplevede ulykker eller katastrofer. De plejede endda at påstå, at de fulgte Abrahams religion. Som følge af dette åbenbarede Allâh (swt) verset:

"Abraham var ikke en jøde, ej heller var han kristen, men (han) var en sand muslim og ikke blandt de, som sætter partnere op ved siden af Allâh."
Sûrah Âl-`Imrân, 3:67

Nogle af de hedenske folk fra Makkah troede endda på Genopstandelsen og Dommedagen og andre på *Qadar* (skæbne, forudbestemmelse). Mange beviser på dette kan findes i den præislâmiske poesi. F.eks. har poeten Zuhayr sagt: "Enten er det forsinket, placeret i en bog og gemt til Dommedagen eller fremskyndet og hævnnet." `Antarah er kendt for at have sagt: "Oh `Ebil, hvortil vil du flygte fra døden, hvis min Herre i Himlen har bestemt den?" På trods af Makkah-beboernes bekendelse af *Tawhîd* og deres viden om Allâh (swt), har Allâh (swt) klassificeret dem som *Kuffâr* (vantro) og *Mushrikûn* (afgudsdyrkere), fordi de tilbad andre guder, samtidig med at de tilbad Allâh (swt) og tilskrev Ham derved partnere.

Derfor er det vigtigste aspekt af *Tawhîd* dét, der opretholder enheden I Allâhs (swt) tilbedelse, kaldet *Tawhîd al-Ulûhiyah/al-`Ebâdah*. Alle former for tilbedelse skal rettes mod Allâh (swt) alene og ingen andre, fordi Han alene fortjener tilbedelse, og Han alene kan skænke mennesket gavn som følge af tilbedelsen af Ham. Yderligere er der ikke noget behov for noget mellemlid eller nogen formidler imellem mennesket og Gud. Allâh (swt) fremhævede vigtigheden af at tilbede kun Ham ved at påpege, at dette var hovedformålet med menneskets skabelse og kernen i de budskaber, som alle profeterne kom med. Allâh (swt) siger:

"Jeg skabte ikke Djinn og mennesket for andet end tilbedelse af mig"
Sûrah adh-Dhâriyât, 51:56

*"Og sandelig, Vi har sendt hver en nation en budbringer sigende:
'Adlyd Allâh og undgå falske guder'."*
Sûrah an-Nahl, 16:36

At kunne forstå formålet med skabelsen i dets fuldstændige betydning er noget, der rækker udover menneskets fatteevne. Mennesket er et begrænset, skabt væsen og kan ikke fornuftsmæssigt forstå eller begribe den Uendelige Skabers handlinger. Derved gjorde Gud det som en del af menneskets natur at tilbede Ham, og Han sendte profeter og bøger som guddommelige åbenbaringer for at vise os skabelsens formål, som er indenfor menneskets forstandsevne. Dette formål var, som tidligere nævnt: tilbedelse af Gud (*`Ebâdah*) og profeternes hovedbudskab var at tilbede Gud alene, *Tawhîd al-Ulûhiyah/al-`Ebâdah*. Som følge heraf er *Shirk* den alvorligste synd, man kan begå; dvs. tilbedelse af andre i stedet for Allâh (swt) eller samtidig med Allâh (swt). I Sûrah al-Fâtihah, som det er pålagt enhver muslim at recitere i sine bønner mindst 17 gange dagligt, lyder vers fire som følgende:

"Dig alene tilbeder vi og fra Dig alene søger vi hjælp".

Dette er et klart udsagn om, at alle former for tilbedelse skal rettes til Den Ene, som kan svare, Allâh (swt). Profeten Muhammad ﷺ bekræftede konceptet om enhed i tilbedelse, da han sagde;

"Hvis du spørger i bøn, spørg da kun Allâh, og hvis du søger hjælp, søg da kun hjælp fra Allâh."
Berettet af Ibn 'Abbâs og samlet af at-Tirmidhî. Se *an-Nawawis 40 hadith*

Unødvendigheden af ethvert behov for mellemlid udtrykkes yderligere af de mange vers, der indikerer Hans nærhed til mennesket, f.eks.:

"Og når Mine tjenere spørger dig (O Muhammad) om Mig (fortæl dem): 'Sandelig, jeg er tæt (på dem), jeg lytter til bønnen af hver eneste en, der kalder på mig. Så lad dem svare til Mig og tro på Mig for at de kan blive retledede."
Sûrah al-Baqarah, 2:186

"Og det er Os, der skabte mennesket, og Vi ved, hvad dets sjæl hvisker til det, for Vi er tættere på det end dets eget halsvene."
Sûrah Qâf, 50:16

Bekræftelsen af *Tawhîd al-Ulûhiyah/al-`Ebâdah* medfører, at man tager afstand fra ethvert mellemlid og fra enhver tilskrivning af partnere til Allâh (swt). Hvis nogle tilbeder

de døde i håb om at få en effekt på deres eget jordiske liv eller på de døde sjæle, så har de sandelig tilskrevet Allâh (swt) en partner, fordi tilbedelse er noget, der kun foregår mellem Allâh (swt) og Hans skabninger. Profeten Muhammad ﷺ sagde i utvetydige vendinger;

"Bøn (du `â) er tilbedelse."

Sunan Abu Dawud

Og Allâh, Den Mest Høje og Glorværdige, sagde:

"Tilbed ikke (andet eller andre) ved siden af Allâh, for de kan hverken hjælpe eller skade jer."

Sûrah al-Anbiyâ 21:66

"Sandelig, de, som I påkalder ved siden af Allâh, er blot slaver ligesom jer selv."

Sûrah al-`Arâf, 7:194

Hvis nogle beder til profeten ﷺ, til såkaldte helgener (*awliyâ`*), Djinner eller engle og spørger dem om hjælp eller beder dem om at gå i forbøn for én og spørge Allâh (swt), så har de også begået *Shirk*. Begrebet "Ghaus-i- Azam" (*al-Ghawth al-A`dHam*), en titel givet af de ignorante til `Abdul- Qâdir al-Jîlânî, er også et udtryk for *Shirk* i denne kategori af *Tawhîd*. Titlen betyder bogstaveligt talt "den største kilde til hjælp og frelse; den, der er mest i stand til at redde én fra farer" og sådan en beskrivelse tilhører kun Allâh (swt). Når ulykker og besværligheder indtræffer, påkalder nogle mennesker `Abdul-Qâdir ved denne titel og søger hans hjælp og beskyttelse, selvom Allâh (swt) allerede har sagt:

"Og hvis Allâh tillader ulykker at ramme jer, så kan ingen fjerne dem undtagen Ham."

Sûrah al-An`âm, 6:17

Da beboerne fra Makkah blev spurgt om, hvorfor de rettede deres tilbedelse og bønner til deres afguder, svarede de:

"Vi tilbeder dem kun, så de kan bringe os tættere på Allâh."

Sûrah az-Zumar, 39:3

Afguderne blev "kun" brugt som mellemlid. Dog kalder Allâh (swt) disse mennesker for hedninge som følge af denne handling. De blandt muslimerne, der insisterer på at tilbede andre ved siden af Allâh (swt), gør klogt i at reflektere over dette faktum.

De kristne, der var påvirkede af Saulus' lære (Saulus fra Tarsus, som senere blev kaldt Paulus), gjorde profeten Jesus til Gud i deres øjne og rettede deres bønner mod ham og til hans moder. Blandt de kristne har katolikkerne helgener til enhver hændelse, og ved disse lejligheder retter de deres bønner mod dem i forestillingen om, at disse helgener direkte kan påvirke denne verdens begivenheder. Katolikkerne benytter også deres præster som mellemlid mellem dem selv og Allâh (swt) i den falske tro, at præsterne er tættere på Allâh (swt) som følge af deres fromhed og cølibat (afholdenhed fra ægteskab). De fleste *Shi`ah*-sekte har gjort bestemte dage i ugen hellige og helliget bestemte timer af dagen til tilbedelse af `Alî, Fâtimah, Hasan og Husayn også som følge af deres falske forestilling om mellemlid.

Tilbedelse (*`Ebâdah*) set ud fra et islâmisk synspunkt handler om mere end blot at faste, at betale *Zakâh*, at udføre *Hadj* og at ofre dyr. Tilbedelse inkluderer også følelser som kærlighed, tillid og frygt, som i en bestemt grad kun bør rettes mod Allâh (swt). Allâh (swt) har beskrevet disse følelser og advaret mod overdrivelser af dem:

"Og fra menneskeheden findes de folk, der gør andre udover Allâh som ligeværdige til Ham. De elsker dem, som de burde elske Allâh alene. Men de, som tror, har en meget større kærlighed til Allâh."
Sûrah al-Baqarah, 2:165

"Vil I ikke kæmpe mod de mennesker, der brød deres ed, planlagde at uddrive budbringeren og var de første til (at angribe) jer? Frygter I dem? Allâh har en større ret til at blive frygtet, hvis I da er sande troende."
Sûrah at-Tawbah, 9:13.

"Så sæt jeres lid til Allâh, hvis I er sande troende."
Sûrah al-Mâ'idah, 5:23

Eftersom ordet *'Ebâdah* betyder total lydighed, og Allâh (swt) er den ultimative Lovgiver, så er implementeringen af verdslige lovsystemer, der ikke er baseret på guddommelig lov (*Sharî'ah*), en vantro handling i *Sharî'ah*. Sådant en tro udgør en slags tilbudelse af andre end Allâh (swt) (*Shirk*), da Han siger i Al-Qur'ân:

"Og de som ikke hersker ved dét, som Allâh har åbenbaret er vantroende (Kâfirûn)."
Sûrah al-Mâ'idah, 5:44

Engang da profetens ledsager `Adî ibn Hâtim, som var en revertit omvendt fra kristendommen, hørte profeten ﷺ recitere et vers fra Al-Qur'ân,

"De har taget deres rabbinere og munke som guder ved siden af Allâh"
Sûrah at-Tawbah, 9:31

sagde han:

'Vi tilbad dem sandelig ikke.' Profeten ﷺ vendte sig mod ham og sagde 'Gjorde de ikke dét forbudt (Harâm), som som Allâh havde tilladt (Halâl), og alle I gjorde det derfor også Harâm, og gjorde de ikke dét Halâl, som Allâh har gjort Harâm, og alle I gjorde det derfor også Halâl?' Han svarede, 'Jo det gjorde vi sandelig.' Profeten ﷺ sagde derefter, 'Det var sådan, at I tilbad dem'."
Samlet af at-Tirmidhî.

Derfor er det en vigtig del af *Tawhîd al-Ulûhiyah/al-'Ebâdah* at implementere *Sharî'ah*, specielt i de lande hvor muslimerne udgør størstedelen af befolkningen. Den guddommelige lov skal genindføres i mange af de såkaldte muslimske lande, hvor regeringer nu styrer landene i henhold til udefrakommende kapitalistiske eller kommunistiske forfatninger, og hvor den islâmiske lov enten er helt uddød eller begrænset til nogle få områder af mindre betydning. På samme måde skal de muslimske lande, hvor islâmisk lovgivning kun er på papir og de verdslige love fungerer, iværksætte indførelsen af *Sharî'ah*, da den omhandler alle aspekter af livet. At acceptere en ikke-islâmisk lovgivning i de muslimske lande er en *Shirk*-handling og dermed også en *Kufr*-handling. De, der er i stand til at ændre dette, skal gøre det. Og de, som ikke kan, skal gøre opmærksom på denne *Kufr*-handling og fortælle om implementeringen af *Sharî'ah*. Hvis selv dette synes umuligt, så bør den ikke-islâmiske regering oprigtigt ildeses og foragtes, for at man på denne måde kan søge at behage Gud og opretholde *Tawhîd*.

Fra bogen *Tawhids Principper*